

Tal framförd på Scenkonstgalan 2017

17/2 2018

Skrivet av Oldoz Javidi

Framförd av Oldoz Javidi och Rebecca Drammeh

Oldoz talar

Rebecca tecknar

“I will never forget the look because I think about her all of the time. The shock of being rejected, the pain of opening a wound only to have it abruptly forced closed again - it was all on her face. I could not find the courage that she had found. I could not muster the energy to tell her that I understood, that I connected, that I could feel her pain. I couldn't help her release her shame, or impress upon her that nothing that happened to her was her fault. I could not find the strength to say out loud the words that were ringing in my head over and over again as she tried to tell me what she had endured... I watched her walk away from me as she tried to recapture her secrets and tuck them back into their hiding place. I watched her put her mask back on and go back into the world like she was all alone and I couldn't even bring myself to whisper... **me too**”

Året var 2007 när Tarana Burke konfronterades med sitt innersta mörker. Insikten av att ensamhet, isolering och rädsla, våldets främsta förutsättningar, lamslagit hela hennes väsen och hindrat henne från att hjälpa ett barn

som vittnat om sin utsatthet, blev starten för en rörelse som tio år senare spridit sig runt hela världen. Ur sin egen rädsla och oförmåga att agera i stunden grundade Tarana metoo, och skapade därmed en plattform för oss alla, där vi vågar och förmår!

Året är 2017 och vi kommer inte längre vara tysta, times up, basta, tamam... på många språk ger vi alla uttryck för den befrielseörelse som spridit sig världen över.

Från Philadelphia genom flertal länder i Europa, Skandinavien och hela vägen till vardagsrum i Iran och universitet i Kina...

Än en gång har vi kvinnor, systrar och ickebinära gått samman, fattat varandras händer och tillsammans sprängt tystnadens bojor. Idag kan vi alla se hur patriarkatet har börjat falla...

Tystnadtagnig var det första uppropet här i Sverige med 703 namnunderskrifter, och det dröjde inte länge innan uppropen avlöste varandra. Närmare 90 000 människor har genom olika upprop vittnat om förtryck och diskriminering på grund av sexism, rasism och funkofobi. 90 000 bara i Sverige, bara under två månader. Denna mäktiga rörelse är bortom tid och rum. Det är kollektivets styrka. Omöjlig att kuva, omöjlig att skrämna och omöjlig att stoppa. Vi är inte bara många nu, vi är många som hörs och syns tillsammans!

Vi har en agenda och vi har bara börjat. Vi kommer inte längre vara tysta, inte så länge sexism, rasism, trans-homo- och funkofobi råder fritt på våra arbetsplatser.

Med siffror, statistik och våra egna vittnesmål har vi visat för er och många andra en liten del av verkligheten. Ni har lyssnat, ni har sett oss, och vi ber er att lyssna och se igen och igen. För det finns mycket kvar att berätta. Och det finns mycket kvar att förändra. Till vem, och hur formulerar vi de problem som vi i fortsättningen ska arbeta för att lösa? Vilka perspektiv omfattas av arbetsplatsernas enkätundersökningar? Hur tillgänglig är våra scener för döva skådespelare? Hur länge till ska vi fortsätta rasifiera svenska skådespelare? När ska fixering vid biologisk kön sluta stänga dörrar för transpersoner? När en kollega är utsatt, är vi alla utsatta.

Vi har alla möjligheten att förändra. Några av oss här ikväll har större makt än andra och på er vilar ett större ansvar. Men vi är alla en del av detta stora. En viktig del. Så följ med oss på den här resan.

Låt oss tillsammans göra det som varken Tarana eller vi orkar göra ensamma. Vi gör det för våra barn och deras barn. Vi gör det för våra systrar och vi gör det för våra bröder. Vi gör det för alla som fört kampen innan oss, för alla dom som tagit oss ända hit. Vi gör det för er. Vi gör det för oss. Vi gör det tillsammans.

Det är obehagligt och det är svårt. Svårt att acceptera allt vi har blundat för. Allt vi själva har tillåtit och gått med på. Allt vi inte förmått oss att stoppa. Det skrämmer.

Men.. “Ibland måste man göra saker man inte vågar,
annars är man ingen människa utan bara en liten lort.”